

Петя Дубарова
Благородство

Един възторжен кораб рязко вряза
брадата си в спокойното море
и своя път със диря отбеляза.
Морето не поиска да го спре,
а само сбръчи се от болка сива,
изохка тихо, като че дайре
търкулна се във огнена коприва.

След кораба остана само пяна
и раната във морските гърди.
Една вълна, немирна, разлюляна,
затвори я и меките води
плюоплюкнаха във устните на плажа,
изхвърляйки и миди, и звезди,
за палавия кораб да разкажат.

Море, море, когато той със сила
разцепи те, нали те заболя?
Видях как твоята гръд се беше свила
Ти тази болка как преодоля?
А можеше със силните си пръсти
да счупиш мачтите като крила,
да блъснеш всичко в дълбините гъсти.

Аз знам, море, ти винаги прощаваш,
обидите потапяш в хладна сол
и болките червени изтъпяваш.
Следите им заравяш в пясък гол.
Сега разбирам твоето господство,
и сила, и лилава красота:
дължат се те на твойто благородство.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6052>]